

Virpi Lummaan pojat käyvät kansainvälistä koulua Turussa. Iltaisin puuhaillaan yhdessä. Äiti jatkaa töitä, kun pojat Eelis (oik.) ja Aatos ovat menneet nukkumaan.

Turun yliopiston biologian laitokselta ajaa evoluutiobiologi **Virpi Lummaan** kotiin Littoisiin vartissa. Pitkästä aikaa aurinko paistaa.

Ensiksi omakotitalosta pääsee ulos **Erkki**. Kuuluu vain vieno röf-röf ja pienten sorkkien rapinaa, kun minipossu pujahtaa takapihan pusikkoon. Parasta nostaa kenkensä tuolille, ettei vasta kuukauden talossa asunut possu löydä niitä. Se kerää mielellään yhtä ja toista lattialta pesäänsä ja menee itse kasan alimmaiseksi.

– Etsin eilen punaista mekkoani. Erkin pesästä hän se löytyi, Lummaa nauraa.

Ennen kuin istumme keittiön pöydän ääreen teekuppien ääreen pohtimaan, mitä yhteistä on ihmismummoilla ja norsunaarailla, on päästettävä **Lempo** oven takaa huoneeseen.

– Se on kiltti, mutta hyvin innokas uusista ihmisistä, Lummaa varoittaa.

Kohta jo pienen karhun kokoinen newfoundlandinkoira juoksee luokseni ja työntää kuonoaan sylini. Kun tervehdykset on vaihdettu, se menee omiin oloihinsa.

Moni tutkija suuntautuu ulkomaille, mutta Lummaa päätti hakea akatemian professuuria Suomesta parinkymmenen *Sheffieldin yliopis-*

Mitä yhteistä on entisajan ikääntyvillä naisilla ja norsunaarailla? Se selviää evoluutiobiologi *Virpi Lummaan* **mummoteoriasta.**

Tutkijan omassa yksinhuoltaja-arjessakin
mummolla on tärkeä rooli.

MARIANNA LAIHO kuvat PASI LEINO JA LUMMAAN PERHEEN KOTIALBUMI